

opatrovníkovi dřívějšího žalovaného; opětne doručení přes to provedené nemůže dle řečeného míti pražádných právních účinků.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. prosince 1915, č. j. $\frac{\text{Rv II 657/15}}{1}$.) —i—

Opomenul-li soud pojati do ediktu o zahájení kadučního řízení některé ze starých deposit, jemu seznamem berního úřadu oznámených, a vydal-li pak vzhledem k tomu, že finanční prokuratura nahlédnuvši do spisů nenamítala ničeho proti opomenutí v ediktu, depositum to pozůstalostnímu soudu někdejšího majitele věci, a odevzdáno-li pak tímto soudem depositum přihlásiššímu se dědici, jsou tato zařízení obou soudů zmatečná a dlužno depositum za účelem zahájení kadučního řízení z moci úřední žádati zpět od dědice.

Dle dvorského dekretu ze dne 30. října 1802, sb. s. z. č. 582, a dle oběžného nařízení ze dne 13. září 1820, sb. s. z. č. 1701, sluší po uplynutí 32, případně 30 let (dvorský dekret ze dne 6. ledna 1842, sb. z. s. č. 587) vyzvati neznámé vlastníky starých deposit řádně vyhlášenými edikty, s určením lhůty jednoho roku, šesti týdnů a tří dnů, k dodání jejich legitimací. Dle nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 25. února 1908 č. věst. min. spravedl. 3. (viz též nař. min. spravedl. ze dne 1. února 1913 věst. min. sprav. č. 6, a ze dne 2. února 1913 věst. min. spravedl. č. 5), mají finanční úřady výkazy sestavené o starých finančních depositech po přezkoumání doručiti prostřednictvím finanční prokuratury příslušným soudům za účelem zahájení ediktálního řízení, by se dosáhlo prohlášení o propadlosti. Z toho plyne, že ediktální a kaduční řízení má býti zahájeno soudy z moci úřední; že by soud měl v tomto ohledu vyčkávati případných návrhů finanční prokuratury a teprve se snad dle nich řídit, nejde na jevo z platných předpisů. Jestliže tedy příslušnému soudu — v tomto případě okresnímu soudu v B. — náleželo dle stávajících předpisů zahájit z moci úřední ediktální řízení ohledně starých deposit, uvedených v seznamu berního úřadu v B., nebyl tento soud této své povinnosti ohledně deposite ve zmíněném výkazu uvedeného sprostěn tím, že finanční prokuratura, ačkoli u příležitosti nahlédnutí do spisů musila upozorovati, že do ediktu vydaného okresním soudem v B. ohledně deposit předložených uvedeným výkazem berního úřadu nebyla příslušná vkladní knížka pojata, vrátila spisy okresnímu soudu v B. bez jakékoli poznámky.

Ježto pouhé opomenutí zápisu vkladní knížky do zmíněného ediktu nemohlo se zajisté pokládati za takové odepření zahájení ediktálního řízení ohledně tohoto deposite, jež by bylo stávajícími okolnostmi snad ospravedlněno a jako takové též poznatelné, neměla důsledně i finanční prokuratura žádné příčiny, aby nemohla

míti za to, že soud také ohledně tohoto deposita vyhoví dodatečně své povinnosti, která jest mu dle platných předpisů uložena z moci úřední. Kaduční řízení jest řízením zvláštním a samostatným, při němž z veřejnoprávních zájmů dlužno chrániti nároků státního pokladu na propadnutí starých deposit, takže nemůže býti těmto nárokům prejudikováno právy založenými pro A. K. dodatečným odevzdáním pozůstalosti po Al. K. na zmatečném podkladě. Vzhledem k tomu nelze ani ve shora líčeném postupu finanční prokuratury při vrácení spisů spatřovati nápravu již stávající vady a schválení pozdějšího řízení, soudem prvé stolice ohledně příslušného deposita za úplného pominutí rozhodných zde předpisů zahájeného a vydáním tohoto deposita A. Kovi skončeného. Pokud tedy depositum ono bylo bez zahájení ediktálního řízení, soudům z moci úřední uloženo, tudíž s porušením platných předpisů vydáno A. K-ovi a zmatečnými stížnostmi v tomto směru finanční prokuraturou vznesené nebylo rekursním soudem vyhověno, jest celé řízení týkající se vydání deposita zmatečné, a bylo proto dovolací stížnosti vyhověti, naříkané usnesení rekursního soudu i s řízením jemu u okresního soudu v B. předcházejícím a vydání vkladní knížky pozůstalosti po Al. K. se týkajícím, jakož i usnesení okresního soudu v H. N., nařizující vydání vkladní knížky A. K-ovi, zrušiti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 25. ledna 1916, č. j. $\frac{R\ II\ 30/16}{1}$.) —i—

Při řešení otázky, jsou-li tu náležitosti §u 9. ex. ř., má exekuční soudce též dle zásad hmotného práva zkoumati, stal-li se postup vymáhané pohledávky skutečně a platně.

Exekuční soud zamítl návrh exekuční. Rekursní stolice změnila usnesení prvního soudu a vyhověla návrhu.

Důvody rekursního soudu:

Směnečním platebním příkazem ze dne 17. července 1915, $\frac{Cw\ a)\ 574}{1}$, byli J. B., F. B-ová, provdaná F-ová, a Anna B-ová uznáni povinnými zaplatiti rolnické záložně v Ž. obnos směnečný 1230 K s přísl., k jehož vydobytí věřitelka zavedla exekuci nucenou dražbou realit jak F. F-ové, tak i A. B-ové patřících. Když pak pohledávka ta byla dle kvitance dto ... od vydražitelů pozemků A. B-ové patřících zaplácena, upustila vymahající věřitelka od dalšího provedení exekuce a postoupila tuto svou pohledávku A. B-ové, spoludlužnici to shora uvedeného směnečného závazku. Tato nyní navrhla na základě zmíněného směnečného platebního příkazu a postupní listiny, aby jí byla povolena exekuce nuceným zřízením práva zástavního proti druhé spoludlužnici F. B-ové, provdané F-ové,